

## Verwanten Gabriël Rios

Selah Sue, lichtjes ontspoord in Club Terminus

**'Het kan me geen reet schelen als iemand mijn teksten kinderlijk vindt'**

**Selah Sue (ofte Sanne Putseys) wordt – althans wat stemtimbre en -geluid betreft – vergeleken met Amy Winehouse, maar verder heeft ze, behalve misschien een voorliefde voor soulmuziek, met deze lichtjes ontspoorde en stilaan compleet kierewiete diva niets gemeen. Alhoewel...**

**Sanne, als we je MySpace openen klinkt meteen 'Valerie' op, een cover van het Liverpoolse zootje ongeregeld The Zutons, in de versie van...**

**Selah Sue:** (*lacht*) 'Ja ik weet het, maar Amy Winehouse was eerst hoor, met haar versie. Als ik een liedje hoor dat ik leuk vind, dan speel ik dat gewoon, maakt niet uit welk genre. 'Valerie' vond ik gewoon goed bij mijn stemtimbre passen en het heeft bovendien een zeer fijn akkoordenschema.'

**Selah Sue, het klinkt goed en het bekt lekker, maar hoe ben je daar in godsnaam bij gekomen?**

**Selah Sue:** 'Selah' is een nummer van Lauryn Hill, een van mijn muzikale voorbeelden, en het betekent zoveel als 'praise and meditation'. En inderdaad, het klinkt dus goed. 'Sue' heeft mijn zus bedacht. Vandaar dus Selah Sue.'

**Je bent net 19. Studeer je nog?**

**Selah Sue:** 'Ik heb net mijn eerste jaar Psychologie achter de rug aan de KUL, maar dat viel eerlijk gezegd wat tegen. Ik heb nogal zware herexamens voor de boeg. Praktisch is dat wel te combineren met mijn optredens, maar mentaal is dat wat anders. Het zijn twee heel verschillende werelden, hé, de unief en het muzikantenbestaan.'

**En het wordt er niet beter op. In het najaar trek je in het zog van Milow op tournee door het Vlaamse land.**

**Selah Sue:** 'Jonathan (*Vandenbroeck, nvdr*) zag mij spelen in het Depot in Leuven, hij vond het goed en sprak me aan. Het klikte meteen en dus heb ik niet getwijfeld toen hij voorstelde om met hem op tournee te gaan. Sindsdien is de bal eigenlijk aan het rollen gegaan.'

**Zeg dat wel. Je hebt zelfs een platencontract bij Universal geweigerd. En dat in tijden waarin platenfirma's aan de lopende band hun artiesten aan de deur zetten!**

**Selah Sue:** 'Dat klopt, maar om een lang verhaal kort te maken: het was gewoon mijn ding niet. Ze wilden mij muziek laten zingen waar ik niet achter stond en waar ook niets van mezelf in zat. Het moest bovendien ook veel te snel gaan, dus heb ik gewoon mijn intuïtie gevolgd en hun voorstel afgewimpeld.'

**Wat mogen we van je verwachten vanavond?**

**Selah Sue:** 'Ik treed zoals steeds alleen op, met mijn gitaar en ik breng een set van hoofdzakelijk eigen nummers. Ik probeer met mijn liedjes een verhaal te vertellen. Mijn teksten zijn altijd autobiografisch. En om het boeiend te houden experimenteer ik met verschillende muziekgenres, zoals ragga, soul en rap. Als je het wil rooien met enkel gitaar en stem is variatie immers heel belangrijk, vind ik.'

**Over die teksten gesproken. Op internet zijn er hier en daar lieden van bedenkelijk allooï die ze afdoen als kinderlijk. Raakt dat soort kritiek jou?**

**Selah Sue:** 'Mijn teksten zijn allemaal gemeend en eerlijk. Ik sta achter alles wat ik zeg in mijn liedjes. Het kan mij geen reet schelen dat zo iemand die kinderlijk noemt. Maar het is uiteraard wel waar dat ik, zeker in het schrijven van teksten, nog veel kan groeien.'

**Bedankt! En succes!**

(Maarten Vandenbussche)

**Selah Sue treedt vanavond om 20h30 op in Club Terminus.**



Foto: Rob Walbers

## Familiepark



Foto: Thomas De Meyer

## TAZETTEKLAP

'Dit nummer heet 'Yves Leterme'', sprak Jonas Leemas gisteren tijdens zijn aperitiefconcert in Fort Napoleon, waarna hij een fijn instrumentaaltje tokkelde op zijn gitaar. 'Ja, Yves Leterme, daar zijn geen woorden voor', lichtte hij achteraf toe.

Meer pareltjes van de nachtwakers, die kennelijk een encyclopedie levenswijsheden inslikken voor ze aan het werk gaan:

\* Elke seconde dat je je ergert aan het verleden verlies je aan je toekomst.

\* Toch goed gezien van Mozart en Beethoven om toen al nummers te schrijven die nu perfect op een CD passen!

\* Als 't volk even mooi lawaai maakt als de groep, vind ik dat geen optreden meer, hoor!

\* Uiteindelijk loopt alles slecht af, ook het slechte - en dat is juist het goede.

# TAZETTE'08

## EDITIE#03

## ZA 02/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE



Teerbemide TAZettelezer,

'Ze laten u ook niet veel slaap, zeker?' Deze zachte woorden vol mededogen werden deze ochtend omstreeks zeven uur uitgesproken door een rijzige dame die fit en kwiek het stationsplein op wandelde, klaar om haar batterijen te herladen met tonnen zeelucht en een ferme brok cultuur. Ze wilde weten waar ze heen moest om theater te zien.

Ik zweer u, lieve TAZetter, op mijn eerste communiezieltje, of wat ervan overblijft, ik, bendelid van de TAZette-streetgang, wilde haar doodgraag helpen, maar mijn tong voelde slap en mijn articulatie liet te wensen over. NIET – ik hoor u al denken – omdat ik te diep in het glas gekeken had of aan het slempen was tot de ochtendstond... NEE. De oorzaak was mijn vermoeidheid na het bekijken van *Koltwarkosmos*, een openluchtvoorstelling om 5u 's ochtends, over kosmonauten, tegen een imposante opklarende hemel.

Een aanrader, maar gevaarlijk voor het bioritme.

Ook gevaarlijk is *Altijd Prijis*, een dubbel voltageshot toegediend door centrale gast Arne Sierens. Bereid u voor om flink dooreengeschud te worden.

En wij van de TAZette recupereren ondertussen om u, zoals steeds, verder van dienst te kunnen zijn.

Maar eerst ons schoonheidsslaapje...



## Jong Theater

Vast in het eigen universum

### KOLTWARKOSMOS

Zaterdagochtend, 4u30. Drie recensenten in de auto, op weg naar de Oostendse Hallen. Recensent 1, geeuwend: 'Kan iemand me nog eens vertellen waarom ik nu ook alweer in deze sector zit?' Recensent 2: 'Als dit niets meer dan excentriciteit is, ga ik *pissed* zijn.' 3: 'Als ze koffie serveren, doe ik er een ster bij.'

Je moet als maker een goede reden hebben om je voorstelling om 5u15 te programmeren en het ochtendhumeur je publiek (zo dat al uit z'n bed raakt) te trotseren. De voorstelling *KOLTWARKOSMOS* van Rits-discipelen Thomas Bellinck en Michiel Soete heeft gelukkig zo'n gegronde inhoudelijke reden. *KOLTWARKOSMOS*, gespeeld op de rand van een nieuwe dag, verhaalt het gloren van een nieuwe wereldorde, gestoeld op de verovering van de hemellichamen: op 12 april 1961 kondigde datzelfde ochtendlicht de triomferende socialistische hegemonie aan van de Sovjetunie, op basis van de eerste mens in de ruimte, een Rus. Exact 47 jaar na datum viert de intussen overleden Joeri Gagarin, samen met de naamloze wetenschapper die zijn ruimteveer ontwierp, de verjaardag van die stralende toekomst. Gekleed in potsierlijke ruimtepakjes trippelen ze als sterdansers van het beroemde Russische sovjetballet over een braakland vol zandheuvelds en pylonen. Ze planten de vlag met hamer en sikkel en eigenen zich zo de kosmos toe.

Beide mannen zijn exemplarische exponenten van een schizofreen en totalitair stalinistisch regime. De eerste, het lachende gezicht van een onvergetelijk moment in de geschiedenis, kwam heldhaftig om tijdens een vlucht met een MIG-15. De tweede, in de Siberische werkkampen gebroken en later bekeerd tot modelarbeider, stierf door iedereen vergeten aan een banale darmoperatie. Een *winner* en een *loser* in een systeem dat dat onderscheid beoefde te vernietigen - binnen de werkketen die het communistisch systeem schraagde bleken dan toch niet alle schakels even belangrijk. Wanneer het bericht komt dat de Amerikanen de eerste man op de maan hebben gezet, spat beider droom van wereldsocialisme uit elkaar. Woedend werpen de mannen zich op het vruchteloos heropvoeren van de lancering, krampachtig vasthoudend aan hun vermeende kosmische suprematie.

*KOLTWARKOSMOS* belicht een fascinerende periode uit de geschiedenis. Naast de ontluistering van deze onzinnige ruimtewedloop uit het verleden ('De kosmos is van ons! De kosmos is van ons!) schakelen de makers bovendien ook naar de toekomst: een NASA-boy met een glad reclamepraatje bevestigt de laatste ontdekkingen van de Amerikaanse ruimtevaartorganisatie op Mars. Zal de strijd om Mars en zijn ijs (water!) een volgende Koude Oorlog beheersen? Of is de 'space' dan toch van iedereen?

De vormelijke haken en ogen (rommelige overgangen, slordig acteerwerk) wijzen we met graagte aan het vroege uur, erger is dat Soete en Bellinck blijven steken in een *tranche d'histoire* waaraan weinig eigenheid wordt toegevoegd. Want wat willen de makers met hun keuze voor dit materiaal nu eigenlijk vertellen? Na het gefrustreerde afdruppen van de Russen verwacht je méér: Hoe verhouden de makers zich tot dit soort ideologische retoriek? Welke positie nemen ze in tegenover wat ze net getoond hebben? Hoe maken ze zich hun materiaal eigen? Soete en Bellinck tonen hun materiaal, in plaats van er door te spreken. En dat materiaal mag interessant zijn, op een theatraal tijdsdocument over de Koude Oorlog zit niemand te wachten. Of zoals een collega zei: 'Dan kijk je beter naar een documentaire'.

(Evelyne Coussens)

**Van 3 tot 8 augustus om 5u15 (!) in de Oostendse Hallen.**

**"Dat is omdat we zo'n heteriken zijn"**

**David Miroirs (zakelijke cel) verklaring voor het feit dat België tweemaal zo snel opwarmt als de rest van de wereld.**

## Centrale Gast Theater Arne Sierens

Met Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren is het *Altijd Prijs* **‘Wij zien er uit als ideale boefjes, zeker?’**

**Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren samen in een productie geregisseerd door Arne Sierens – dat is ongeveer even Gents als uufflakke met Tierenteyn. Het verwonderde ons gisteren nog dat TAZ geen boventiteling had voorzien, want een taalpareltje als ‘Oela, mijn hart gaat hier nen hinkstapromg maken’ zal niet bij elke West-Vlaming vlot binnengekomen zijn. Allé, uitleggen en peten tekenen.**

Los van de mogelijke taalverwarring heeft Sierens met *Altijd Prijs* een sobere en gevoelige voorstelling gemaakt, gedragen door de twee jonge hoofdrolspelers en muzikant Jean-Yves Evrard. *Altijd Prijs* draait om twee jongemannen met een totaal andere achtergrond, die elkaar tegenkomen op de drempel van volwassenheid. **We zien jullie vaak in de rol van schelmachtige boefjes – grappig dat het net deze keer precies gaat over het afleggen van die jeugdigheid en het maken van eigen keuzes.** **Titus De Voogdt:** ‘Ik denk dat die typecasting vooral opduikt in ons televisiewerk. Er worden nogal wat politseries gemaakt in Vlaanderen, en wij zien er uit als ideale boefjes, zeker? Ik geeft toe dat ik dat soort rollen nu wel een beetje beu ben – je kunt jezelf niet blijven herhalen.’

**Robrecht Vanden Thoren:** ‘Vaak hebben producers gewoon een bepaald type smoelwerk nodig, en beantwoorden wij aan dat ‘straattype’.

**Wanneer jullie personages elkaar ontmoeten staan ze op het punt af te rekenen met hun verleden.**

**De Voogdt:** ‘We zijn allebei eind de twintig, we zitten uiteraard met fundamentele vragen als ‘Waar sta ik op dit punt van mijn leven, waar ga ik naartoe? Koop ik een huis en begin ik aan kinderen of doe ik mijn goesting? Word ik zoals m’n ouders of net niet?’

**Vanden Thoren:** ‘Onze personages worstelen bovendien met de relatie met hun vader – bij uitstek de persoon waaraan je je als jongen spiegelt natuurlijk. Op een gegeven moment in de voorstelling zeggen ze allebei ‘Fuck you, pa’, en dat is niet omdat ze hun vader niet graag zien.’

**De Voogdt:** ‘Maar je moet niet te sterk zoeken naar parallellen met ons eigen leven. *Altijd Prijs* is niet de geschiedenis van Titus De Voogdt en Robrecht Vanden Thoren, tenminste, dat hoop ik toch. Ik zoek nooit in mezelf naar een personage. Ik zoek naar emoties, maar ik link die niet aan persoonlijke gebeurtenissen. Voor meer uitleg daarover moet je bij Robrecht zijn hé, die heeft theaterschool gevolgd.’ (*lacht*) (*De Voogdt heeft beeldhouwkunst gestudeerd, nvdr*)

**Vanden Thoren:** ‘De structuur waaraan je je personage ophangt creëer je zelf, maar de inspiratie voor het stofferen van dat personage komt uit films, liedjes en teksten en improvisatie.’

**De Voogdt:** ‘Gelukkig maar. Als ik in een film een alcoholieker moet spelen schiet mijn moeder in een halve paniek, terwijl ik dan denk ‘Ma komaan, je kent mij toch, je weet dat ik dat niet ben.’

**Een van jullie inspiratiebronnen was het verschijnsel ‘hikikomori’.**

**De Voogdt:** ‘Het is de Japanse benaming voor een wereldwijd verschijnsel waarbij jonge mensen zich terugtrekken uit de maatschappij en terugplooiën op zichzelf. De maatschappij is hen te agressief geworden, niet enkel persoonlijk maar ook onder de vorm van reclamegeweld. Gevoelige mensen kunnen dat niet meer aan; ze sluiten zich op in hun kamer en laten hun eten aan de deur bezorgen.’

**Vreemd.**

**De Voogdt:** ‘Volgens mij is het een gevolg van de veelheid van de wereld tegenwoordig. Vroeger moest er gewerkt worden: de koeien moesten eten krijgen of de eieren moesten naar de markt. Nu hebben de mensen tijd om hun leven in vraag te stellen.’

**Vanden Thoren:** ‘Komt daar nog eens bij dat de media voortdurend zinspelen op gelukkig zijn, mager zijn, mooi zijn, biologisch zijn ... en jij steeds banger wordt als je dat allemaal niet bent.’

**De Voogdt:** ‘Dolle koeien, zotte kippen, genocides – het komt allemaal met een sneltreinvaart op ons af. Terwijl de mensen vroeger de tijd lieten verglijden met paard en kar zitten we nu aan 120 km per uur op de trein naar Brussel. En die evolutie is er

gekomen op honderd jaar tijd – dat zijn nauwelijik drie generaties, de mens kan dat zo snel niet plaatsen.’

**Vanden Thoren:** ‘Ik vind het eigenlijk wel raar dat niet meer mensen zich daaraan onttrekken, en onderduiken in een subcultuur, of radicaal andere keuzes maken.’

**De Voogdt:** ‘Maar dat gaat toch zo makkelijk niet? In ons systeem heb je maar twee keuzes: of je werkt je te pletter, of je leeft marginaal. Je kunt er niet zomaar uitstappen en je eigen schapen en groenten kweken. Je moet mee met de wereld. Wie denkt als vrije mens geboren te zijn leeft in een droomwereld.’

**Sommigen sluiten zich af, anderen kopen een geweer en gaan de straat op. Keren jullie in tijden van grote stress naar buiten of eerder naar buiten?**

**Vanden Thoren:** ‘Ik word niet agressief, ik plooi terug op mezelf.’

**De Voogdt:** ‘Ik ook. Ik zoek nooit conflicten op.’

**Vanden Thoren:** ‘Vandaar misschien dat onze samenwerking zo tof is. (*lacht*) We zijn stuk voor stuk nogal diplomatisch.’

**Broeders van Liefde is nog niet koud of jullie staan er alweer met Altijd Prijs.**

**De Voogdt:** ‘Weet je, zowel Arne als ik hadden toevallig twee maanden vrij, en Arne is geen mens om stil te zitten. Die mens leeft voor z’n werk en werkt voor z’n leven. Je doet hem geen plezier met twee maanden congé. Hij vroeg dus of we niets samen zouden maken, en we hadden intussen ook Robrecht leren kennen. Voor we het wisten zaten we elke dag op zolder te werken.’

**Na de circusachtige lichtheid van Trouwfeesten en processen wordt dit een ‘donkere’ Sierens genoemd. Akkoord?**

**De Voogdt:** ‘Na de première sprak ik iemand die nogal aangeslagen was door de voorstelling. Toen ik vroeg of het dan werkelijk zo deprimerend was zei ze ‘Het was heel donker, maar ik heb ook de hele tijd zitten lachen.’ Dat vond ik een mooi compliment.’

(Evelyne Coussens)

**Altijd Prijs, van deze avond tot zondag 3 en van dinsdag 5 t.e.m. vrijdag 8 augustus, om 19h in de Loods NMBS.**



Foto: Kurt Van der Elst

**Uitgelachen aan zee: 25 jaar Iwein Segers**

‘Ik ga meeschrijven aan de nieuwe show van Geert Hoste. Ik heb in elk geval al een titel: ‘Geert Hoste Grappig. En voor 2010: ‘Geert Hoste Dood.’

TELEX

Straattheateract *Entre Nous* verhuist van het Leopoldpark naar het Klein Strand.

Het *Late Night concert* vandaag is Stefaan Van Brabant. Afspraak om 00u30 in Club Terminus.

## Theaterlaureaten

De Bühnehasen spelen Dauwe in Cine Rialto

**‘Wij hebben geen goesting om iets lelijks te maken’**

**Vorig jaar op TAZ ontving het jonge collectief De Bühnehasen een gedeelde eerste prijs voor hun encènering van Tsjechovs *Drie zusters*. Vanavond gaat de opvolger in première: *Dauwe*, een verregaande theatrale bewerking van Fernando Pessoa’s *Ode van de zee*. Wij zochten de piepjonge toneelgoden op in de artiestentent en kregen er twee te pakken: Simon Van Buyten en Thomas Janssens.**

**Hoe voelt het om TAZ-prijswinnaar te zijn? Hebben jullie een druk jaar achter de rug?**

**Simon:** ‘We hebben vooral veel ruzie gemaakt. (*lacht*) Nee, grapje. We hebben veel kunnen spelen en die spelervaring heeft ons deugd gedaan.’

**Thomas:** ‘Druk is er logischerwijs en de verwachtingen liggen hoger. Maar we hebben hard gewerkt. *Drie zusters* heeft nog vaak gespeeld, in februari hebben we *Vrouw van de zee* van Ibsen op scène gezet en voor TAZ wilden we een première.’

**Jullie hebben niet stilgezeten.**

**Thomas:** ‘Wij komen regelmatig samen met de groep om teksten te lezen, dus ligt er altijd wel materiaal klaar waarmee we aan de slag kunnen.’

**Simon:** ‘Ik ben gewoon Pessoa’s teksten beginnen bewerken en heb dan samen met de anderen gecheckt wat werkte en wat niet. Het eigenlijke repetitieproces op de vloer kwam pas in juli. En veel late, grote beslissingen, da’s altijd spannend.’ (*lacht*)

**Maken jullie poëzievoorstellingen?**

**Thomas:** ‘Ja, maar geen collage van teksten of zuivere woordvoorstellingen.’

**Simon:** ‘We hebben alleszins een grote voorliefde voor taal.’

**Pessoa schreef ooit: “Dichters zijn fakers, ze faken zelfs de pijn die ze echt voelen”. Herkenbaar?**

**Simon:** ‘Ja en nee. Dichters gebruiken taal als medium om de pijn te verwerken voor degene die ze lezen. En faken hoort daar gewoon bij, anders zeg je toch simpelweg: ‘Ik heb pijn.’

**Thomas:** ‘Op het podium fake je ook. Maar soms is die valse realiteit meer werkelijkheid dan de echte realiteit doordat ze op het podium staat. Quote van Lucas De Man!’ (*lacht*)

**Op jullie MySpace staat te lezen: ‘Wij willen niet choqueren, de wereld is al lelijk genoeg buiten de theatermuren.’ Is het zo erg gesteld?**

**Thomas:** ‘Nee, helemaal niet. Ik ga gewoon het liefst naar het toneel om even weg te zijn van de wereld. En ik heb geen goesting om iets lelijks te maken. Stilstaan bij iets kleins is veel mooier.’

**Simon:** ‘Ik vind choqueren lelijk en niet meer hip. Voor lelijkheid gaan om te choqueren is echt mijn ding niet.’

**Hebben jullie een gouden raad voor jonge theatermakers?**

**Simon:** ‘Zoveel mogelijk spelen?’

**Thomas:** ‘Ja, dat... en je eigen dingen doen.’

**Simon:** ‘De muziek die we gebruiken is van onze vriend Milan Waroeskerken. Hij speelt ook live. Eigenlijk is alles aan de voorstelling door onszelf gemaakt en ontworpen.’

**Dauwe door DE BÜHNEHASEN is te zien van deze avond tot 8 augustus om 20h in Cine Rialto.**



Foto: Kristien Verhoeven



Jonas Leemans - Foto: Jules Gahide

**Muzieklaureaten**

Laureaat Jong Muziek 2007, Club Terminus  
Inhoudelijk gesprek door Jonas Leemans

## De toestand van het land

Jonas Leemans is het soort kerel waar giechelgrage en andere meisjes vast bij bosjes voor vallen en waarop net iets te tener en te teer uitgevallen schrielkippen als ondergetekende stiekem jaloers zijn: die présence, dat naturel, dat ontgensprekelijke charisma en vooral: dat schier niet te peilen talent! Van dat alles is deze Jong Muziek laureaat van vorig jaar nog niets kwijt. Integendeel. Hij ziet er, zelfs met hoed en het ondertussen lange haar in een staartje, nog altijd even viriel uit en zijn jongste programma, *Inhoudelijk gesprek*, bevat minstens drie sublieme songs. Ook het gros van de andere liedjes is zeer te pruimen, al moeten we erbij vertellen dat bijna een derde van de set bestaat uit, weliswaar in een nieuw jasje gestopte, nummers die vorig jaar al ruimschoots hun deugdelijkheid bewezen.

Een van die hoogtepunten is zonder twijfel het dromerige, melancholische ‘Jour de fête’, waarin Frederik Huys imponeert met een virtuoze drumpartij en waarin Leemans alle vocale registers opentrekt. Onze nekharen, die overigens dringend eens geknipt moeten worden (iemand?), gingen helemaal overeind staan bij de even vrolijke geschifte als geniale rap ‘Mijn muze’, waarin hij onder andere zijn licht laat schijnen over de toestand van het land en waaruit wij meenden af te leiden dat er in hem niet alleen een voortreffelijk acteur en een begenadigd liedjessmid, maar tevens een uitstekend cabaretier schuilt. En er mag nog meer gelachen worden, in het opvallende ‘Yves Leterme’ bijvoorbeeld – die titel alleen al -, een speels en dertel instrumentaaltje dat hij solo ten berde bracht met een grijns als een oost-westverbinding op zijn gezicht. ‘Wie zijn wij?’, met de magnifieke openingszin ‘Wie zijn wij om prijzen te winnen? Hahahahaha!’, dat ons door het repetitieve karakter en de sfeervolle muzikale inkleuring met viool deed denken aan Leonard Cohens ‘Who By Fire’ is eveneens een aanwinst voor ‘s mans repertoire. Het enige échte minpunt is de Engelstalige opener ‘Popsong’, een weinig conventionele, deels door skaritmes voortgestuwde euh... popsong, die compleet los lijkt te staan van de rest.

Hoewel er aan de nummers *an sich* doorgaans weinig op te merken valt, misten wij toch de magie die in Wat wij denken zo overvloedig aanwezig was. We konden ons gisteren immers niet van de indruk ontdoen dat deze artistieke duizendpoot deze doortocht op TAZ een beetje als een verplichting ervoer en dat hij vorig jaar met een net iets consistentere en beklijvendere programma voor de dag kwam. Desalniettemin was dit een zeer degelijke Jonas Leemans, die absoluut bevestigde, maar zichzelf jammer genoeg niet overtrof.

(Maarten Vandenbussche)